

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4627/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милена Панић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Зајечару, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зајечару, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гж рр1 28/21 од 22.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гж рр1 28/21 од 22.06.2021. године.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Неготину Гж рр1 28/21 од 22.06.2021. године и решење Основног суда у Неготину Прр1 24/2020 од 13.04.2021. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Основног суда у Неготину Прр1 24/2020 од 13.04.2021. године одбачена је као неблагоприятна тужба тужиље АА из ..., поднета том суду дана 14.02.2020. године.

Решењем Вишег суда у Неготину Гж рр1 28/21 од 22.06.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено решење Основног суда у Неготину Прр1 24/2020 од 13.04.2021. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоје разлози предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП у вези са чланом 420. став 6. тог Закона да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиље ради тумачења одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року у погледу начина рачунања рока за подношење тужбе за накнаду имовинске штете.

Из тог разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст 1495/18 од 08.10.2018. године усвојен је тужиљин приговор за убрзање поступка, утврђено да јој је повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку тог суда Ст 2/10 и наложено стечајном судији да у року од 4 месеца предузме све радње у циљу бржег закључења стечајног поступка. Препис наведеног решења тужиљи је достављен 24.10.2018. године, а стечајном судији 07.02.2019. године.

Тужиља је тужбу за накнаду имовинске штете настале повредом права на суђење у разумном року поднела 12.02.2020. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је поднета тужба неблаговремена. По становишту тог суда, тумачењем одредби чланова 22. и 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, тужиља је право на правично задовољење стекла 08.04.2019. године – протеком рока од 4 месеца од дана доношења решења којим је усвојен њен приговор за убрзање поступка, а рок за подношење тужбе за накнаду имовинске штете истекао је 09.02.2020. године – протеком рока од годину дана, рачунајући од првог следећег дана од дана када је тужиља стекла право на правично задовољење.

Другостепени суд је прихватио разлоге нижестепеног суда и зато одбио тужиљину жалбу.

По схватању Врховног касационог суда, изложено правно становиште нижестепених судова нема упориште у одредбама материјалног права.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Према члану 22. став 2. тог Закона, странка чији је приговор усвојен, а која није поднела жалбу и странка чија је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора, стиче право на правично задовољење када истекне рок у коме је судија или јавни тужилац био дужан да предузме наложене процесне радње.

У конкретном случају, тужиљин приговор за убрзање поступка је усвојен и она је, сагласно цитираном члану 22. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, право на правично задовољење стекла по истеку рока у коме је стечајни судија био дужан да предузме наложене процесне радње. Овај рок почиње да тече од дана када је стечајном судији достављено решење о усвајању приговора. Свако друго тумачење наведене одредбе и везивање почетка тог рока за дан доношења решења о усвајању приговора (или неки други дан) је нелогично, јер тек са даном достављања решења о усвајању приговора судија стиче сазнање о налогу за убрзање поступка и року у којем би поступак требало да оконча. Следствено томе, рок за тужбу ради накнаде имовинске штете из члана 31. став 1. истог Закона почиње да тече тек од

истека рока у којем је судија требало да предузме радње ради окончања одређеног поступка.

Имајући изложено у виду, нижестепена решења су морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку првостепени суд ће, водећи рачуна о изложеном становишту о начину рачунања рока из члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, оценити благовременост поднете тужбе и у зависности од тога одлучити о тужиљиним захтеву.

Са свега наведеног, на основу члана 416. став 2. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић